

— Това е пъкъ иконата на първо отдѣление.

— Ами нотното букварче на трето отдѣление?

— Тате го изпуши на цигари.

— Ами това, ами онова? — стовариха се като градушка всички кражби върху главата му — Бива ли да крадешъ бе, Мичо? Нали ще идешъ въ затвора? Ще ли крадешъ вече, а? Кажи ми, ще крадешъ ли?

Наведе глава малкиятъ крадецъ, посмъркна, па току изхълца.

— Ха, сега вземи Левски. Подарявамъ ти го Нека той ти напомня, че кражбата не е хубаво нѣщо...

Нищо не продума Мичо, а грабна портрета и като наплесканъ изрева и хукна изъ вратата. Ученицитъ дълго стояха омаяни. Чакъ когато звънца удари, се сепнаха.

— Лелеее, колко много познава учителътъ, — зинаха тѣ. — Е, какъ познахте че той е крадецътъ, господине учителю?

— По очитѣ, деца. Нали съмъ ви казалъ, че по очитѣ и уроцитѣ си, като не знаете, се познава.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ПРОЛѢТЕНЪ ДЪЖДЪ

Тополитъ край селската рѣка
сж толкова високи, че достигатъ
небето съ цѣли стройни рамена
и още по-високо го повдигатъ.

Като прекрасно гължбче лети
отъ планината облаче и пита:
— Кжде въ земята жито е зарито,
та тамъ жадуванъ дъждъ да зароси?

Тополитъ прошепватъ му съ листа:
— Ти отлети и спри се надъ нивята,
тамъ селската напукана ржка
зарила е въ браздитѣ семената.

Очаква твоя дъждъ да зазвучи,
като деца въ корито да ги кже;
щомъ всѣко зърно се новороди,
нагоре въ соченъ класъ ще се упжи.

И всѣки класъ ще пѣе и расте,
и съ пѣсенъта си радостъ ще понася.
И въ плоднитѣ си весели ржце
на всички ни хлѣбъ топълъ ще поднася.

Отъ стройнитѣ тополи отлетѣ
вмигъ облачето като веселъ гължбъ,
надъ житото дъждъ звънна и запѣ,
като че майка рожбитѣ си кже.

Богданъ Овесянинъ